

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/495/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2110201316
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2013:2110201316.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v právnej veci žalobcu: L. I., nar. XX.XX.XXXX, Z. XXX, zastúpený advokátkou: JUDr. Helena Čerešňová, Horné Predmestie 216/16, Svätý Jur, proti žalovanej 1/: C. H., nar. XX.XX.XXXX, Q. - E., C. XX, zastúpená advokátkou: JUDr. Zuzana Csenkyová, Dolné Bašty 2, Trnava, žalovaný 2/: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s., Vienna Insurance Group, Štefanovičova 4, Bratislava, IČO: 00 585 441, agentúra Trenčín, Piaristická 16, o náhradu škody na zdraví a stratu na zárobku, na odvolanie žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 13C 11/2010-217 zo dňa 05. septembra 2012, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti a v náhrade trov konania účastníkov r u š í a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Rozsudkom napadnutým odvolaním prvostupňový súd žalovaným 1/ a 2/ uložil povinnosť zaplatiť spoločne a nerozdielne žalobcovi zvýšenú náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 1.916,- eur s 9%-ným ročným úrokom zo sumy 11.461,24 eur od 22.01.2010 do 12.03.2010, zo sumy 11.208,- eur od 13.03.2010 do 26.03.2010, zo sumy 3.544,- eur od 27.03.2010 do 12.04.2010, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň žalovaným 1/ a 2/ uložil povinnosť zaplatiť spoločne a nerozdielne trovy konania žalobcu právnej zástupkyňi žalobcu JUDr. Helene Čerešňovej 3.089,98 eur. Súd konanie zastavil v časti žaloby o náhradu za bolesť, sťaženie spoločenského uplatnenia a náhradu straty na zárobku.

Rozhodnutie prvostupňový súd po citácii § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 444 Občianskeho zákonníka, § 2 ods. 2, 5, § 8 ods. 4 zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia, § 6 ods. 1, ods. 2 a ods. 3, § 118 ods. 2 O.s.p. vecne odôvodnil tým, že žalovaná 1/ svojim neúmyselným konaním spôsobila žalobcovi škodu, keď dňa 28.01.2008 v čase o 6.50 hod. v úseku cesty III/0628 smer Trnava - Opoj viedla osobné motorové vozidlo značky Mini-N EČ: TT 881 DC, pričom neprispôsobila rýchlosť jazdy svojim schopnostiam, povahe a stavu vozovky a iným okolnostiam, ktoré možno predvídať, v dôsledku čoho pri jazde sa so svojim vozidlom dostala na zľadovatenom úseku cesty do šmyku, vošla do protismernej časti vozovky, kde sa s vozidlom čelne zrazila s oproti jazdiacim motorovým vozidlom značky Ford Escort, EČ: TT 650BB, ktoré viedol žalobca. V dôsledku tejto škodnej udalosti vznikla žalobcovi škoda na zdraví. Súd konštatoval príčinnú súvislosť medzi protiprávnym úkonom a škodou, protiprávnym úkonom je konanie žalovanej, ktorá neúmyselným konaním spôsobila žalobcovi škodu. Škoda žalobcu spočívala v bolestnom, sťažení spoločenského uplatnenia (ďalej „SSU“), zvýšení sťaženia spoločenského uplatnenia a náhrady straty na zárobku. Po čiastočnom späťvzatí žaloby zo dňa 07.04.2010 a zo dňa 02.06.2010 ostal predmetom súdneho konania už len nárok žalobcu na 25% zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia. Vykonaným dokazovaním bolo zistené, že žalobca bol uznaný za plne invalidného rozhodnutím sociálnej poisťovne zo dňa 23.04.2009, čo je v zmysle § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia prípad hodný osobitného zreteľa odôvodňujúci priznanie až 50%

zvýšenia náhrady za bolesť. Sťaženie spoločenského uplatnenia bolo znaleckým posudkom č. 004/2010 zo dňa 17.01.2010 vypracovaný MUDr. E. H., znalcom z odboru zdravotníctva pre odbor chirurgia ohodnotený na 530 bodov. Podľa zákona pri výške hodnoty bodu sa vychádza z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve za kalendárny rok 2008, ktorá mesačná mzda dosahovala 21.782,- Sk, hodnota bodu za SSU vypočítaná podľa § 5 ods. 2 zákona predstavuje 2% zo sumy 21.782,- Sk, teda 435,64 Sk/14,46 eur. Keďže zákonnú hodnotu bodu za sťaženie spoločenského uplatnenia potvrdil aj žalovaný 2/ oznámením o poistnom plnení zo dňa 11.03.2010 a potvrdil, že vyplatil 25% zvýšenie SSU, čo predstavuje 1.916,- eur. Priznanie 25% zvýšenia SSU záviselo od úvahy súdu, pričom súd prihliadol na skutočnosť, že žalobca bol uznaný za plne invalidného a preto priznal zvýšenú náhradu za SSU vo výške 1.916,- eur aj s príslušenstvom. Príslušenstvo súd odôvodnil tým, že náhrada za bolesť bola zaplatená dňa 12.04.2010, náhrada za SSU zaplatená 26.03.2010, 50% zvýšenie SSU, nárok čiastočne zaplatený vo výške 1.916,- eur dňa 10.05.2010 a náhrada straty na zárobku bola zaplatená 12.03.2010, úrok z omeškania bol priznaný zo súčtu týchto súm od spísania žaloby t.j. od 22.01.2010. Súd priznal aj náhradu trov žalobcovi podľa § 142 ods. 1, 3 O.s.p. za 8 úkonov právnej služby, keď odmena predstavuje 1.983,96 eur, režijný paušál 57,68 eur (8 x 7,21 eur), 19% DPH zo sumy 2.041,64 eur - 387,91 eur, odmena 2.429,55 eur a potom odmena za úkony vykonané po 01.01.2009 predstavuje úkony po 270,54 eur, 2 x režijný paušál po 6,95 eur, 19% DPH zo sumy 554,98 eur - 105,45 eur a odmena za toto obdobie celkom 660,43 eur, spolu 3.089,98 eur. Výrok o zastavení konania bol odôvodnený podľa § 96 ods. 1 O.s.p. a to v časti náhrady za bolestné, za sťaženie spoločenského uplatnenia ako aj za stratu na zárobku.

Proti tomuto rozhodnutiu podala odvolanie žalovaná 1/ proti výroku o povinnosti zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne so žalovaným 2/ zvýšenú náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia a taktiež vo výroku o povinnosti nahradiť žalobcovi trovy právneho zastúpenia a domáhala sa, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie prípadne, aby rozhodnutie zmenil a návrh zamietol. Ako odvolacie dôvody uviedla § 205 ods. 2, písm. a), písm. d) a písm. f) O.s.p., pretože rozsudok považuje za nezákonný a nepreskúmateľný. Žalovaná 1/ je názoru, že nie je pasívne legitimovaná, pretože na vozidlo, ktoré žalovaná v1/ v čase predmetnej dopravnej nehody viedla, sa vzťahovala zmluva o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla č. 3550030078 zo dňa 15.08.2008 uzavretá na strane poisťovateľa so žalovaným 2/. O námietke nedostatku pasívnej legitimácie súd vôbec nerozhodol a touto skutočnosťou sa vôbec nezaoberal. Žalovaná 1/ je toho názoru, že nemôže byť zviazaná so žalovaným 2/ spoločne a nerozdielne. V odvolaní citovala § 4 ods. 1, ods. 2, ods. 3 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Z citovaných ustanovení podľa odvolateľky vyplýva, že je právom poisteného, aby poisťovateľ za neho poskytol poškodenému poistné plnenie, ak kuškodnej udalosti, pri ktorej táto škoda vznikla za ktorú poistenie zodpovedá, došlo v čase trvania poistenia zodpovednosti. Vzhľadom na skutočnosť, že aj na náhradu za SSU sa vzťahuje ust. § 4 ods. 2, 3 zákona, je povinný k jej náhrade poisťovateľ teda žalovaný 2/. Žalovaná 1/ nemôže zodpovedať so žalovaným 2/ za uplatnené nároky spoločne a nerozdielne, pretože zodpovedným je výlučne žalovaný 2/. Žalovaná 1/ svoju pasívnu legitimáciu namietala počas celého konania. Pri priznaní zvýšenia náhrady za SSU malo byť prihliadnuté na rozsah jednotlivých zranení, teda zákonné ustanovenie nemôže byť aplikované paušálne bez posudzovania konkrétnych okolností prípadu. Suma náhrady za SSU nebola určená správne, pretože mala byť priznaná nanajvyš v sume 1.049,45 eur. Odvolateľka považuje napadnutý rozsudok za nepreskúmateľný pre jeho neurčitosť najmä čo sa týka priznaných úrokov z omeškania. Z uvedeného rozhodnutia nevyplýva na základe akých skutočností súd vychádzal pri priznaní úrokov z omeškania, prečo priznal úrok z omeškania práve z týchto súm a podľa dátumov uvedených v napadnutom rozsudku. Z tohto dôvodu sa žalovaná 1/ ani nevie relevantne vyjadriť k priznaným sumám a takýmto nezákonným postupom jej bola odňatá možnosť konať pred súdom spočívajúca v nedostatočnom odôvodnení rozsudku. Úroky z omeškania považuje žalovaná 1/ za nesprávne vyčíslené, pretože dátumy a sumy vo výrokovej časti nie sú správne a z rozsudku nevyplýva akým spôsobom boli určené. Vo vzťahu k priznanému nároku na náhradu trov konania žalovaná 1/ argumentovala, že v konaní neboli splnené podmienky pre priznanie trov konania v plnej výške žalobcovi, pretože súd mal vo vzťahu k žalovanej 1/ aplikovať § 143 O.s.p., nakoľko nebolo v moci žalovanej 1/ ovplyvniť plnenie poisťovne a preto je názoru, že nedala príčinu na podanie návrhu. Bez ohľadu na uvedené, súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v nesprávne určenej výške, namietala priznanie za predžalobnú výzvu, ktorú nemožno považovať za právny úkon, rokovanie s klientom dňa 01.04.2010 nie je vyčíslený v správnej výške, pretože mal byť priznaný vo výške 2/3 hodnoty právneho

úkonu a ďalšie rokovanie malo byť vyčíslené v inej výške a to 1/3 hodnoty právneho úkonu, preto je potrebné z dôvodu nesprávneho vyčíslenia výrok vo vzťahu k trovám konania zrušiť.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie aj žalovaný 2/ a domáhal sa, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že návrh v celom rozsahu zamietne. Odvolanie napadol v celom rozsahu podľa § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p. z dôvodu, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a písm. f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Zhrnul, že dňa 25.01.2010 podal žalobca predmetnú žalobu, ktorou sa domáhal zaplattenia sumy 14.843,712 eur s príslušenstvom, dňa 27.01.2010 až po podaní žaloby bola doručená predžalobná výzva datovaná však 02.10.2009. Keďže predžalobná výzva nebola doplnená o všetky prílohy, žalobca bol vyzvaný o doloženie potrebných dokladov a to dokladu o dĺžke práceneschopnosti a znalecký posudok č. 004/2010, v ktorom bolo ohodnotených bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia. Dňa 08.02.2010 bola doručená žalovanému 2/ žaloba avšak bez príloh. Čo sa týka úroku z omeškania odvolateľ poukázal na § 11 ods. 6, § 11 ods. 7, ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z., nakoľko si žalobca uplatnil u žalovaného 2/ nárok na náhradu škody predžalobnou výzvou dňa 27.01.2010, avšak doklady potrebné k šetreniu poisťnej udalosti doložil až 24.02.2010, preto úroky z omeškania správne priznané neboli. V súvislosti so stratou na zárobku počas práceneschopnosti bolo poukázané plnenie vo výške 252,56 eur na základe kópie dokladu o práceneschopnosti, ktorá bola doručená žalovanému 2/ 24.02.2010 a dňa 26.02.2010 bolo poukázané plnenie a preto s poukazom na § 11 ods. 6 zákona sa nemohol dostať do omeškania so sumou 252,56 eur. K plneniu za sťaženie spoločenského uplatnenia došlo na základe znaleckého posudku dňa 10.03.2010 vo výške 7.664,- eur, pričom žalovaný 2/ dodržal lehotu uloženú v § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z., a preto nie je dôvod na priznanie úroku z omeškania podľa § 11 ods. 8 zákona zo strany žalovaného 2/. V tomto prípade odvolateľ poukázal aj na to, že zákon č. 381/2001 Z.z. predstavuje lex specialis k Občianskemu zákonníku ako lex generalis a na tento zákon sa odvoláva pri uplatnení úroku z omeškania odvolateľ. Čo sa týka bolestného na základe znaleckého posudku, ktorý bol doručený odvolateľovi 24.02.2010 bolo po konzultácii s posudkovým lekárom 09.04.2010 vyplatené plnenie za bolestné, ktoré predstavovalo sumu 3.544,- eur. Dĺžku šetrenia poisťnej udalosti považuje odvolateľ za oprávnenú, nedošlo k prekročeniu lehoty uloženej v § 11 ods. 6 a preto žalovaný 2/ sa so sumou 3.544,- eur nemohol dostať do omeškania. Odvolateľ má za to, že žalobca nemá nárok na úroky z omeškania od žalovaného 2/, pretože žalovaný 2/ neporušil povinnosť stanovenú v § 11 ods. 6 zákona, ktorý predstavuje lex specialis voči Občianskemu zákonníku. Zároveň považuje za nelogické priznanie úroku z omeškania od spísania žaloby žalobcom, nakoľko v čase spísania žaloby nemohli mať žalovaní vedomosť o existencii nároku žalobcu a jeho výške a nemohli ani mať možnosť posúdiť oprávnenosť tohto nároku. Opätovne odvolateľ vzniesol námietku premlčania v časti úroku z omeškania zo sumy 216,994 eur, pretože v žalobe je uplatnený úrok z omeškania vo výške 11.244,246 eur a vo vyjadrení zo dňa 26.06.2012 žalobca požaduje úrok zo sumy 11.461,24 eur bez toho, aby žalobu riadne rozšíril a rozšírenie odôvodnil. Preto úrok z omeškania zo zvýšenej sumy 216,994 eur je premlčaný a nepreskúmateľný. Ohľadom trov konania odkázal odvolateľ na § 6 ods. 1 zákona č. 473/2004 Z.z a oprel svoj názor o rozsudok Okresného súdu Topoľčany č. k. 7C 117/2010. Žalovaný 2/ by pristúpil k vyplateniu žalovanej náhrady, ak by ju žalobca riadne pred podaním žaloby aj uplatnil, žalobca neuplatnil nárok na náhradu škody voči žalovanému 2/ riadne pred podaním žaloby a argument, že mu hrozilo uplynutie premlčacej doby neobstojí, pretože od okamihu ustálenia zdravotného stavu teda najneskôr od 26.01.2009 kedy bol priznaný za invalidného do 25.01.2010, mal žalobca rok na to, aby si dal vypracovať znalecký posudok a pokúsil sa mimosúdne riešiť úhradu pohľadávky. Pokiaľ žalobu podal pár dní pred uplynutím objektívnej premlčacej doby v čase spísania žaloby už nemal 3 mesiace na mimosúdne riešenie v zmysle § 6 ods. 3 zákona č. 437/2004 Z.z a preto to nemôže byť na škodu žalovaných. Zároveň namieta aj výšku uplatnených a priznaných trov konania, pretože súd priznal trovy konania aj za predžalobnú výzvu, ktoré neboli účelné, nakoľko bola doručená až po podaní žaloby. Zároveň neboli účelné ani ďalšie úkony právneho zástupcu napr. rokovanie s klientom po čiastočnom späťvzati žaloby, či späťvzatia žaloby pokiaľ by bolo žalovanému 2/ umožnené uhradiť pohľadávku pred podaním žaloby, nebolo by potrebné tieto trovy vynaložiť. Čo sa týka mimoriadneho zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia odvolateľ poukázal v čom spočívalo toto ohodnotenie podľa znaleckého posudku, poukázal na § 10 ods. 1, 4, ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z. Dôvodil, že poškodenie zdravia nebolo znalcom ohodnotených ani do výšky 100% sadzby t. j. 1 560 bodov ako to umožňuje zákon, ale k dolnej hranici sadzby na 260 bodov a preto nie je dôvod na ďalšie zvýšenie o 50%. V tejto súvislosti poukázal aj na rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica spis. zn. 6C 82/2011. Žalobca utrpel poškodenie zdravia 10 rokov pred dovŕšením dôchodkového veku, invalidný dôchodok mu bol priznaný 9 rokov pred dovŕšením dôchodkového veku resp. 7 rokov pred nástupom

do predčasného dôchodku. Nebolo preukázané, že by žalobca mal záujem o ďalšie sebazvedľovanie, výnimočná angažovanosť, či už športových, kultúrnych alebo pracovných činností a rovnako preukázaná nebola. Jediným argumentom je priznanie invalidného dôchodku, avšak má za to, že keby znalec mal za to, že poškodenie zdravia trvalé následky na život žalobcu sú natoľko vážne, priznal by mu maximálnu mieru bodového ohodnotenia prípadne by bodové ohodnotenie zvýšil na dvojnásobok, čo však neurobil. K odvolaniu doložil predžalobnú výzvu žalobcu zo dňa 02.10.2010 doručenú žalovanému 2/ 27.01.2010, podanie žalobcu zo dňa 17.02.2010, výzvu žalovaného 2/ zo dňa 08.02.2010 a oznámenia o poistnom plnení, straty na zárobku počas PN vo výške 252,56 eur.

Žalobca odvolací návrh nepodal, k podaným odvolaniam sa písomne nevyjadril.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že obe odvolania bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. a), c), d), f) O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolania žalovaných 1/ a 2/ sú dôvodné, v dôsledku čoho je nevyhnutné rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti a v časti o náhrade trov konania zrušiť a vec mu v zrušenom rozsahu vrátiť na ďalšie konanie.

Predmetom konania na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 13C 11/2010 bola žaloba uplatnená na súde 25.01.2010 o náhradu škody od žalovaných. Predmetom posúdenia odvolacieho súdu bola správnosť rozhodnutia a postupu súdu prvého stupňa o uložení povinnosti žalovaným spoločne a nerozdielne na zapltenie zvýšenej náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, úroky z omeškania a náhrady trov konania. Odvolaniami nebol dotknutý výrok o zastavení konania v časti o náhradu za bolesť, sťaženie spoločenského uplatnenia a náhradu straty na zárobku.

V zmysle ust. § 157 ods. 2 O.s.p., v odôvodnení rozsudku, a v spojení s ust. § 167 ods. 2 O.s.p. i uznesenia (použitých s odkazom na § 251 ods. 4 O.s.p.), súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Z ust. § 157 ods. 2 O.s.p. vyplýva, že odôvodnenie rozhodnutia má obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti samotného výroku rozsudku. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Účelom odôvodnenia rozhodnutia predovšetkým je preukázať správnosť rozhodnutia a jeho odôvodnenie súčasne musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia, t.j. musí byť preskúmateľné.

Spravodlivým prejednaním veci je súdne konanie, ktoré rešpektuje všetky procesné zásady a princípy, ktoré tvoria súčasť štruktúry základných ľudských práv a slobôd. Podľa Nálezu Ústavného súdu SR I. ÚS 26/94 obsah práva na súdnu ochranu uvedený v čl. 46 ods. 1 Ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva na súdnu ochranu alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom je potom porušením Ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu. Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba potom rozumieť závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny je potom aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Vyjadruje to aj znenie vyššie citovaného ust. § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku.

Porovnajúc odôvodnenie preskúmaného rozhodnutia prvostupňového súdu s vyššie uvedenými kritériami, je zrejmé, že prvostupňový súd sa nimi dôsledne neriadil, keď svoje rozhodnutie s poukazom na vyššie uvedené, zo všetkých relevantných hľadísk dostatočným spôsobom právne ani vecne neodôvodnil. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočným spôsobom nevysporiadal s argumentáciou žalovaných, čo spôsobuje nepresvedčivosť odôvodnenia.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia v zmysle citovaného § 157 ods. 2 O.s.p., pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné zásadné otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo účastníka a povinnosť súdu na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého rozhodnutia. Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konania spĺňajúce garancie spravodlivosti a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len ESLP, porovnaj napr. rozsudok *Garcia Ruiz v Španielsko* z 21.1.1999) tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené, rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument účastníka bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (*Georiadis c. Grécko* z 29.5.1997, *Higgins c. Francúzsko* z 19.2.1998). Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 45 ods. 1 Ústavy a článku 36 ods. 1 Listiny je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu. Ústavný súd vo svojom uznesení z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpovede na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia.“

Prvostupňový súd vo svojom odôvodnení vôbec neuviedol a nerozvinul prečo priznal 25% zvýšenie za sťaženie spoločenského uplatnenia, dôvodil iba tým, že žalobca sa stal plne invalidným dôchodcom, neuviedol v čom invalidita žalobcu spočíva, či je v príčinnej súvislosti s poškodením zdravia, za ktoré je zodpovedná žalovaná 1/. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5CDo 212/2010 podľa ktorého uznanie invalidity je jedným, nie však jediným dôvodom hodným osobitného zreteľa pre zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v zmysle § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004. Prvostupňový súd sa v odôvodnení vôbec nevysporiadal s námietkou pasívnej legitímácie žalovanej 1/, ktorá bola počas prvostupňového konania namietaná a zdôvodnená žalovanou 1/. Absencia odôvodnenia v tomto smere vôbec nedovoľuje odvolaciemu súdu, aby k otázke vecnej pasívnej legitímácie žalovanej 2/ zaujal stanovisko. Prvostupňový súd sa v odôvodnení vôbec nevysporiadal s námietkou premlčania žalovaného 2/ v časti úrokov z omeškania tak ako bola žalovaným 2/ uplatnená v predmetnom konaní. Priznanie úrokov z omeškania nie je riadne zdôvodnené, je nepreskúmateľné, nie je zdôvodnená priznaná výška úroku z omeškania, nie sú špecifikované sumy z ktorých úroky z omeškania boli priznané. V tejto súvislosti je potrebné aj poukázať na to, že časť predmetného nároku je určená vo výške až súdnym rozhodnutím a preto je potrebné zvážiť aj tú okolnosť, či vôbec na takúto časť nároku možno aplikovať ten záver, že sa žalovaní dostali do omeškania.

V dôsledku vyššie uvedeného, odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej prisudzujúcej časti a v náhrade trov konania s použitím ust. § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., keďže takýmto postupom súdu sa odňala účastníkom možnosť konať pred súdom zrušil a podľa ods. 2 citovaného ustanovenia vec v zrušenom rozsahu vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Povinnosťou prvostupňového súdu v ďalšom konaní bude, zodpovedať všetky relevantné právne otázky, na ktoré bolo poukázané vyššie, v prípade potreby doplniť dokazovanie, jeho výsledky riadne vyhodnotiť, vysporiadať sa so všetkými relevantnými argumentmi účastníkov konania a vo veci opätovne rozhodnúť, pričom rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p. odôvodniť.

V novom rozhodnutí rozhodne prvostupňový súd aj o trovách konania, vrátane trov tohto odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

Senát krajského súdu prijal rozhodnutie pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je možné podať odvolanie.